

Arrest

nr. 185 788 van 24 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 april 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 13 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. H. VAN NIJVERSEEL *loco* Mr. V HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. B. HEIRMAN, die *loco* Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij wordt uitgenodigd om op 21 oktober 2016 een asielaanvraag in te dienen.

Doordat de verzoekende partij van 20 oktober 2016 tot 28 januari 2017 te Centre Neuro Psychiatrique St. Martin gehospitaliseerd was, werd haar afspraak om een asielaanvraag in te dienen uitgesteld.

Op 15 februari 2017 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit de Hit-Eurodac blijkt dat de Zwitserse autoriteiten op 25 juni 2014 de vingerafdrukken van de verzoekende partij genomen hebben.

Op 10 maart 2017 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse instanties op grond van artikel 3.2 juncto artikel 18.1.b van de Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III Verordening).

Op 14 maart 2017 verklaren de Zwitserse autoriteiten zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij.

Op 13 april 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoekende partij betekend en is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd zijn:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te

heten(1):

naam : F. G(...)

voornaam : M(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Eritrea

Alias: (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Eritrea van (...) afkomst verklaart te zijn, werd op 07.10.2016 en 31.01.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 15.02.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 25.06.2014 in Zwitserland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 15.02.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielpcedure in België. Hierin verklaarde hij in september 2009 vertrokken te zijn vanuit Eritrea en stelde hij eerst te voet naar Soedan te zijn gereisd waar hij 8,5 maanden te Kessela (SDN) en Khartoum (SDN) verbleef. Vervolgens reisde hij per pick-up verder door naar Egypte waar hij 2 tot 3 dagen te Caïro (EG) verbleef om vervolgens per pick-up door te reizen naar Israël.

Betrokkene verklaarde in Israël tot januari 2014 te Tel Aviv (Israël) te hebben verbleven alvorens per pick-up door te reizen naar Egypte waar hij 2 dagen te Caïro (EG) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per pick-up verder door naar Libië waar hij tot februari 2014 op een voor hem onbekende plaats verbleef alvorens per boot door te reizen naar Italië. Betrokkene verklaarde in Italië tot 26.02.2014 in een opvangcentrum te Sicilië te hebben verbleven alvorens per trein door te reizen naar Zwitserland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 25.06.2014 asiel vroeg in Zwitserland. Betrokkene bevestigde het feit dat hij reeds eerder asiel vroeg in Zwitserland en verklaarde dat zijn deze werd afgewezen door de Zwitserse instanties. Hij verklaarde tot 06.10.2016 in Zwitserland te hebben verbleven in opvangcentra te Kreuzlingen (CH), Romanshorn (CH) en “Richenbachvil” (CH). Vervolgens

reisde betrokkene per trein verder door naar België. Hij verklaarde op 06.10.2016 gearriveerd te zijn in België en betrokkene vroeg asiel in België op 15.02.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij op aanraden van zijn ouders besloot om naar België te komen vermits hij van hen vernam dat zijn zussen reeds in België verblijven. Hij verklaarde dan ook naar België te zijn doorgereisd na zijn negatieve beslissing in Zwitserland. Betreffende een overdracht naar Zwitserland in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene goed behandeld te zijn geweest in Zwitserland. Hij verduidelijkte verder ook dat hij minderjarig was bij zijn eerste asielaanvraag in Zwitserland en dat hij goed werd opgevangen door de Zwitserse autoriteiten.

Betrokkene verklaarde dus twee in België verblijvende zussen te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de zus van betrokkene (F(...), G(...), (...), van Eritrese herkomst) op 12.06.2015 asiel vroeg in België waarna het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 15.10.2015 besloot om de zus van betrokkene te erkennen als vluchteling. Bijgevolg beschikt de zus van betrokkene over verblijfsrecht in België en verblijft ze heden samen met haar gezin te Wareme (BE). Een andere zus van betrokkene (F(...), G(...), H(...), van Eritrese herkomst) vroeg op 03.12.2014 asiel in België waarna het CGVS op 20.11.2015 besloot om haar te erkennen als vluchteling.

Bijgevolg beschikt de zus van betrokkene over verblijfsrecht in België en verblijft ze heden samen met haar minderjarige zoon te Mechelen (BE).

Op 10.03.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties die op 14.03.2017 instemden met dit verzoek op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wensen hieromtrent nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent ook dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij op aanraden van zijn ouders besloot in België asiel te vragen omdat zij hem vertelden dat zijn zussen reeds in België verblijven. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zussen van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zwitserland verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Zwitserland België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde in België twee maanden in het ziekenhuis te hebben verbleven omwille van pijn aan zijn benen. Hij stelde verder ook hieromtrent medicatie te hebben verkregen en die nog steeds te nemen en verder ook maandelijks op controle te moeten naar het ziekenhuis. We merken desbetreffend op dat de medische attesten in het dossier van betrokkene aantonen dat betrokkene inderdaad gehospitaliseerd werd in de periode van 20.10.2016 tot 28.01.2017. Echter benadrukken we in dit verband dat betrokkene tijdens zijn gehoor, d.d. 15.02.2017, verklaarde gezond te zijn en dat hij verder tot op heden geen bijkomende medische attesten aanbracht omtrent zijn gezondheidssituatie.

Verder maakte betrokkene ook geen melding van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende zussen. Daarnaast merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde op dit moment te worden onderhouden door zijn in België verblijvende zus maar dat hij verder ook stelde dat zijn zus enkel financieel voor hem zorgt en dat ze beiden perfect in staat zijn om zelfstandig te leven. Zo blijkt onder meer uit het dossier van betrokkene ook dat betrokkene heden bij zijn in België verblijvende zus verblijft. We benadrukken desbetreffend dat artikel 16(1) van Verordening 604/2013 duidelijk spreekt over een mogelijke afhankelijkheidsrelatie op basis van "een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd".

Bovenstaande elementen vallen dan ook niet onder de toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Daarnaast merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Zwitserland in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van financiële of sociale steun van zijn zus kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende zus zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat zijn in Zwitserland ingediende asielaanvraag reeds werd afgewezen door de Zwitserse instanties merken we op dat dit inderdaad ook bevestigd wordt door het akkoord van de Zwitserse instanties voor de terugname van betrokkene moet toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013. Artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 stelt dat: "de lidstaat

verplicht is ...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent dus dat de Zwitserse instanties reeds een beslissing hebben genomen omtrent de door betrokkene in Zwitserland ingediende asielaanvraag, maar impliceert daarbij ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek door de Zwitserse instanties onderzocht worden. We benadrukken dan ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming, indien betrokkene besluit om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen bij de Zwitserse autoriteiten na zijn overdracht. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Daarnaast benadrukken we ook dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens mogelijks opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel - en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken desbetreffend ook op dat Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering, waardoor betrokkene de mogelijkheid kan hebben om een beroep in te dienen tegen zijn afgewezen asielaanvraag in Zwitserland, indien hij hiertoe nog niet de mogelijkheid heeft gekend, en daarin eventuele nieuwe elementen in verband met zijn vluchtmotieven kan aanhalen. Dit wordt ook bevestigd door het geactualiseerde rapport over Zwitserland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " ("Asylum Information Database - National Country Report - Switzerland", up-to-date vanaf 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin er geen melding wordt gemaakt van concrete, specifieke en structurele problemen betreffende toegang tot de beroepsprocedures in Zwitserland en waarin tevens ook wordt aangeduid dat opgestarte beroepsprocedures in Zwitserland automatisch schorsend effect hebben (p. 22-23).

Verder wensen we te benadrukken dat het indienen van een asielerzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene in Zwitserland reeds werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving . Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We verwijzen verder nogmaals naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Zwitserland waarin betreffende asielzoekers die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 naar Zwitserland worden getransfereerd geen obstakels of belemmeringen geïdentificeerd worden (p. 35). Echter wensen we wel te benadrukken dat het feit dat de asielaanvraag van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse instanties kan impliceren dat betrokkene in de procedure voor herhaalde aanvragen zal terecht komen in Zwitserland. Het AIDA-rapport over Zwitserland maakt desbetreffend een belangrijke nuance en stelt dat er een onderscheid moet gemaakt worden tussen herhaalde aanvragen en herziening van een aanvraag. Er is enkel sprake van een herhaalde aanvraag wanneer er nieuwe en significante redenen worden aangehaald die een impact op het onderzoek naar het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus. Wanneer de nieuwe aanvraag niet gebaseerd is op de elementen verbonden aan het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus, maar enkel te maken

hebben met redenen om niet terug te keren (Vb. medische redenen)herziening van de aanvraag. Tijdens het onderzoek naar een herhaalde aanvraag hebben asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen echter geen recht op verblijf in een opvangcentrum maar we benadrukken dat in het specifieke geval van betrokkene verscheidene medische elementen aanwezig zijn, zoals blijkt uit zijn hospitalisatie in België, die kunnen doen besluiten dat betrokkene in Zwitserland in de procedure van herziening van zijn aanvraag zal terecht komen (p. 47-48). Verder identificeert het AIDA-rapport over Zwitserland met betrekking over toegang tot opvangvoorzieningen bij herhaalde aanvragen dat er enkel een beperking is van de opvangvoorzieningen, meer specifiek een exclusie van sociale assistentie, maar dat het recht op noodzakelijke hulp behouden blijft (p. 54-69). Zo worden asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in de procedure van herhaalde aanvragen opgevangen in zogenaamde “civil protection shelters”, waaromtrent het AIDA-rapport weliswaar verschillende tekortkomingen aanhaalt, maar tevens benadrukt dat een beslissing van het Federaal Hooggerechtshof in Zwitserland stelde dat deze situatie geen schending van de menselijke waardigheid inhoudt.

Met betrekking tot de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen benadrukken we dat het AIDA-rapport vermeldt dat in het algemeen zijn alle asielzoekers in staat zijn geweest om toegang te verkrijgen tot de materiële opvangvoorzieningen desondanks de toenemende druk op de opvangvoorzieningen en een mogelijke achteruitgang van de materiële opvangvoorzieningen als gevolg (“in general all asylum seekers have been able to access the material reception conditions up to now, despite the growing pressure that reception facilities face and the deterioration of conditions that result with it”, p. 56). Zo bedraagt de huidige bezettingsgraad in de federale opvangcentra in 2016 slechts 51% (p. 65) en kan er in geval van een nieuwe massale instroom voorzien worden in een bijkomend noodplan met voorziening van 3.000 bijkomende opvangplaatsen (p. 65). Verder wensen we te benadrukken dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo merken we op dat de betrokkene verklaarde goed behandeld te zijn geweest in Zwitserland.

Tot slot verwijzen we nogmaals naar de verklaringen van betrokkene omtrent zijn gezondheidstoestand en het feit dat hij in België gedurende een periode van 2 maanden gehospitaliseerd werd. We benadrukken desbetreffend dat dit ook bevestigd wordt door de medische attesten in het dossier van betrokkene maar we wensen op dat betrokkene tevens ook stelde gezond te zijn. We benadrukken dan ook dat de elementen in het dossier van betrokkene niet doen besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig. Zo maakt het AIDA-rapport over Zwitserland duidelijk dat de Zwitserse wetgeving voorziet in toegang tot gezondheidszorg voor alle asielzoekers gedurende de gehele procedure alsook voor afgewezen asielzoekers in de vorm van noodzakelijke hulp. Daarnaast is er ook sprake van een ziekteverzekering voor alle asielzoekers (p. 72-73). Tevens zullen de Zwitserse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

We wenen verder ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten.

Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven.

Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zwitserse autoriteiten (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat betreft de bestreden beslissing is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt het hoogdringend karakter van de vordering ook niet ter discussie. De overdracht is immers voorzien voor 25 april 2017.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 16 van de Dublin-III-Verordening, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Onder middel wordt verstaan : "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. (R.v.St. 17 december 2004, nr. 138.590; R.v.St. 4 mei 2004, nr. 130.972; R.v.St. 01 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door hem geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief. (RVV 12 juli 2014, nr. 126 974);

Artikel 3 van het EVRM : "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hanteert hierin vaste principes;

"Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat aansprakelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om er te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. (EHRM, 04 december 2008,

Y. v. Rusland, § 75 en de arresten naar waar er wordt verwezen : EHRM, 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99; R.v.St. 20 mei 2005, n° 144.754) Om het bestaan van het risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland.).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantooit van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).”

Het is zeer waarschijnlijk dat, voor zover verzoeker wordt teruggedreven naar ZWITERSLAND, land waarmee hij geen enkele band heeft, hij daar het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 EVRM en artikel 16 van de Dublin III verordening.

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293).

Gelet artikel 16 Dublin III verordening :

"Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen."

Verweerster erkent in haar bestreden beslissing (1ste pagina - laatste alinea) dat de 2 zussen van verzoeker zijn toegelaten tot het Belgisch grondgebied en ze hier werden erkend als vluchteling. Zoals de wet het voorschrijft, heeft verweerster ook gepeild naar de medische toestand van betrokkene; Verweerster omschrijft op pagina 3 van haar bestreden beslissing :

"We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde in België twee maanden in het ziekenhuis te hebben verbleven omwille van pijn aan zijn benen. Hij stelde verder hieromtrent ook medicatie te hebben verkregen en die nog steeds te nemen en verder ook maandelijks op controle te moeten naar het ziekenhuis. We merken desbetreffend op dat de medische attesten in het dossier van betrokkene aantonen dat betrokkene inderdaad gehospitaliseerd werd in de periode van 20.10.2016 tot 28.01.2017."

Het is uiterst bevreemdend dat verweerster voorbij gaat aan het feit dat het een psychiatrische kliniek betreft. Verzoeker is namelijk opgenomen in de Neuropsychiatrische Kliniek van (...) (stuk 2). En dit gedurende een periode van drie maanden aan 1 stuk. Daarenboven blijkt ook uit de gevoegde stukken dat verzoeker opnieuw is opgenomen vanaf 09.02.2017 (stuk 3) en dit tot het moment dat meneer werd uitgenodigd bij DVZ om zijn beslissing bijlage 26quater in ontvangst te nemen. Zonder meer, brengt men verzoeker daar over naar een gesloten centrum, zonder naar de huidige medische toestand van verzoeker te peilen.

Wat nog meer merkwaardig is, is dat verweerster wel degelijk op de hoogte zou kunnen zijn van de situatie indien zij een grondig onderzoek had gevoerd, wetende dat er door Fedasil een requisitorium is afgeleverd voor de medicijnen van verzoeker.

Verzoeker dient namelijk AKINETON en ZYPADHERA te nemen. (stukken 4 en 5)

ZYPADHERA is een anti - psychoticum, waarvan verzoeker op regelmatige basis insputingen dient te krijgen, zodat hij minder tot geen psychoses krijgt. Verzoeker is namelijk zeer ernstig getraumatiseerd door de problemen in zijn land van herkomst. Hierdoor kan hij niet op een normale manier functioneren binnen onze maatschappij. Vandaar ook de maandenlange opnames in de psychiatrie.

AKINETON is een geneesmiddel dewelke verzoeker dient te nemen om de zware bijwerkingen van Zypadhera tegen te gaan. (mogelijke bijwerkingen : parkinsonachtige klachten)

Voordat verzoeker werd opgesloten, werd hij opgenomen en begeleid in het Neuropsychiatrisch Centrum in Namen.

Stuk 6 bevat de verklaring van de coördinator van het centrum, dewelke de medische problematiek van verzoeker onderschrijft.

Verweerster had in casu een zorgvuldig onderzoek te voeren.

Had zij dit gedaan, dan had zij uit de stukken dewelke werden overgemaakt door verzoeker tijdens zijn gehoor, ook degelijk gemerkt dat de medische stukken afkomstig zijn van een neuropsychiatrisch centrum en de behandeling ook meer dan drie maanden initieel duurde en nadien opnieuw diende opgenomen te worden omwille van herval.

Het is de Staat verboden om mensen over te dragen, dewelke hier medisch niet toe in staat zijn en aldus ook de nodige verzorging behoeven.

In casu, dient verzoeker op medische basis grondig te worden opgevolgd, alsook te worden bijgestaan door zijn zussen. In dit verband dient hij dan ook te worden aanzien als een afhankelijk persoon in de zin van artikel 16 van de Dublin III verordening.

Verweerster heeft zich hier niet de minste moeite getroost om haar beslissing hieromtrent te motiveren. Minstens zou verweerster artikel 3 EVRM schenden door hem op deze basis, naar Zwitserland over te dragen .

2.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekende partij beweert dat voor zover zij wordt teruggedreven naar Zwitserland, land waarmee zij geen enkele band zou hebben, zij daar het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 EVRM en artikel 16 van de Dublin III-Verordening.

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

De verzoekende partij beperkt haar kritiek tot een verwijzing naar een medische toestand van betrokkene. In de bestreden beslissing werd rekening gehouden met de verklaringen van betrokkene omtrent haar gezondheidstoestand en het feit dat zij in België gedurende een periode van twee maanden werd gehospitaliseerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft hieromtrent evenwel het volgende gemotiveerd:

- *Verzoekende partij heeft zelf verklaard tijdens haar verhoor gezond te zijn,*
- *Tijdens het gehoor van verzoekende partij verklaarde zij in België twee maanden te zijn gehospitaliseerd omwille van pijn in de benen, verzoekende partij zou medicatie hebben gekregen en die nog steeds nemen, en ook verder maandelijks op controle moeten gaan naar het ziekenhuis,*
- *Er zijn geen elementen die doen besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest,*
- *Geen aanwijzingen dat verzoekende partij in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en verzorging zal verkrijgen indien nodig:*
 - o *Uit het AIDA-rapport: de Zwitserse wetgeving voorziet in toegang tot gezondheidszorg voor alle asielzoekers gedurende de gehele procedure alsook voor afgewezen asielzoekers in de vorm van noodzakelijke hulp. Er is ook een ziekteverzekering voor alle asielzoekers (p. 72-73),*
 - o *De Zwitserse autoriteiten zullen ten minste drie werkdagen voor af in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene,*
- *Artikel 32 van de Verordening 604/2013: de overdragende lidstaat verstrekt informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon: het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”) aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt,*
- *Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.*

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Zwitserland.

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Zwitserland het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op gezondheidszorg.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig op heden nieuwe stukken voorleggen die zij voorheen niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ter kennis heeft gebracht. Het kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet ten kwade worden geduid met deze nieuwe stukken geen rekening te hebben gehouden in de bestreden beslissing.

Het gegeven dat het gaat om een (neuro-)psychiatrische kliniek betreft en zij AKINETON en ZYPADHERA dient in te nemen, doet overigens ook geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Uit de hospitalisatiedocumenten kon overigens niet worden afgeleid voor welke

aandoening verzoekende partij precies werd gehospitaliseerd. Tot op heden ligt omtrent een specifieke aandoening zelfs ook geen enkel bewijs voor. De voorgelegde e-mail van dhr. C(...)N geeft ook geen concrete omstandigheden aan. Zoals reeds werd aangehaald, zal Zwitserland ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht en zal ook via een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring de nodige informatie aan Zwitserland worden bezorgd. In geen geval toont verzoekende partij aan dat Zwitserland niet de nodige zorgen zou kunnen verstrekken. Verzoekende partij gaat hier eigenlijk zelfs niet op in.

Verzoekende partij merkt overigens op dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in België (zij verklaart hier sedert oktober 2016 te zijn) niet het nodige heeft gedaan om deze voorgehouden medische elementen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ter kennis te brengen via de wettelijke mogelijkheden, met name een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geen gedegen onderzoek heeft gedaan: het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om alle nuttige documenten voor te leggen (zoals de documenten van Fedasil en dergelijke).

Er is overigens geen enkele aanwijzing dat verzoekende partij niet zou kunnen reizen.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Zwitserland. Terwijl thans door verzoekende partij ook geenszins wordt aangegeven om welke reden zij in Zwitserland niet de nodige zorgen zou kunnen krijgen.

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verzoekende partij beroept zich ook nog op artikel 16 van de Dublin III-Verordening, en citeert het eerste lid van artikel 16 :

"Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen."

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging hieromtrent wel gemotiveerd:

“Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. (...) Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde in België twee maanden in het ziekenhuis te hebben verbleven omwille van pijn aan zijn benen. Hij stelde verder ook hieromtrent medicatie te hebben verkregen en die nog steeds te nemen en verder ook maandelijks op controle te moeten naar het ziekenhuis. We merken desbetreffend op dat de medische attesten in het dossier van betrokkene aantonen dat betrokkene inderdaad gehospitaliseerd werd in de periode van 20.10.2016 tot 28.01.2017. Echter benadrukken we in dit verband dat betrokkene tijdens zijn gehoor dd. 15.02.2017, verklaarde gezond te zijn en dat hij verder tot op heden geen bijkomende medische attesten aanbracht omtrent zijn gezondheidssituatie. Verder maakte betrokkene ook geen melding van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende zussen. Daarnaast merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde op dit moment te worden onderhouden door zijn in België verblijvende zus maar hij verder ook stelde dat zijn zus enkel financieel voor hem zorgt en dat ze beiden perfect in staat zijn om zelfstandig te leven. Zo blijkt onder meer uit het dossier van betrokkene ook dat betrokkene heden bij zijn in België verblijvende zus verblijft. Wij benadrukken desbetreffend dat artikel 16(1) van de Verordening 604/2016 duidelijk spreekt over een mogelijke afhankelijkheidsrelatie op basis van “een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd”. Bovenstaande elementen vallen dan ook niet onder de toepassing van artikel 16 (1) van Verordening 604/2013. Daarnaast merken we op dat een overdracht aan betrokkene naar Zwitserland in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van financiële of sociale steun van zijn zus kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende zus zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus van de betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.”

Er kan geen schending van artikel 16 van de Dublin III-Verordening worden aangenomen: op heden maakt verzoekende partij ook geen afhankelijkheidsrelatie aannemelijk.

Waar verzoekende partij louter herhaalt dat haar zus in België verblijft, slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing, die zij onbesproken laat.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Gelet op het voorgaande is de verweerder dan ook de mening toegedaan dat het enig middel van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.

Het schorsingsberoep is onontvankelijk.”

2.2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221475).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materieel motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij erkent dat de verwerende partij gepeild heeft naar haar gezondheidstoestand tijdens het gehoor en hierover heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing. De verzoekende partij vindt het “uiterst bevreemdend” dat de verwerende partij voorbij gaat aan het gegeven dat zij in een psychiatrische kliniek gehospitaliseerd werd, met name de neuro psychiatrische kliniek van N(...). Voorts benadrukt de verzoekende partij dat de verwerende partij op de hoogte had dienen te zijn van haar situatie, nu Fedasil een requisitorium voor de medicijnen van de verzoekende partij afgeleverd heeft. Hierop ligt de verzoekende partij de medicijnen toe die ze neemt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 21 oktober 2016 uitgenodigd was om een asielaanvraag in te dienen, maar dat ze deze afspraak miste omdat ze gehospitaliseerd was te Centre Neuro Psychiatrique St Martin (hierna CNP St. Martin) in Namen.

Op 14 november 2016 deelt de coördinator van het ELEA project (Equipe de liaison et d'accompagnement des demandeurs d'asile et réfugiés en souffrance équipe) aan de verwerende partij mee dat de verzoekende partij in een psychiatrisch ziekenhuis opgenomen is voor onbepaalde tijd. De coördinator geeft ook aan dat het noodzakelijk is dat de verzoekende partij uitgenodigd wordt om een asielprocedure op te starten. Hij vraagt ook om meer informatie te krijgen omtrent de uitnodiging om een asielaanvraag in te dienen nu de verzoekende partij in een psychiatrisch ziekenhuis opgenomen is. Op 7 december 2016 herneemt de coördinator van het ELEA project de gegevens van het e-mailbericht van 14 november 2016 en deelt hij ook het adres van het psychiatrisch ziekenhuis mee, evenals zijn e-mail en zijn telefoonnummer mee indien de verwerende partij verdere vragen zou hebben. Op 7 december 2016 vraagt de verwerende partij aan de coördinator van het ELEA-project om een medisch attest voor te leggen, daar de verzoekende partij zich op 21 oktober 2016 op de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten aanbieden. De verwerende partij wijst er ook op dat bij afwezigheid van een dergelijk attest, de verzoekende partij zich zal moeten aanbieden op de kantoren van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 13 december 2016 verstuurt de coördinator van het ELEA project een attest van 9 december 2016 waaruit blijkt dat de verzoekende partij gehospitaliseerd is naar de verwerende partij en vraagt ook uitdrukkelijk welke stappen de verzoekende partij dient te ondernemen om een asielaanvraag in te dienen. Uit het medisch attest van 9 december 2016 blijkt dat de verzoekende partij sinds 20 oktober 2016 te CNP St. Martin gehospitaliseerd is. Het attest werd ondertekend door een psychiater en bevatte eveneens het e-mailadres, telefoonnummer als faxnummer van CNP St. Martin. Het administratief dossier bevat ook het document getiteld, “*Déclaration d'admission dans un hôpital psychiatrique*”, van 20 oktober 2016 van CNP St. Martin. Op 30 januari 2017 deelt dezelfde psychiater, met name S.N., mee dat de verwerende partij van 20 oktober 2016 tot 28 januari 2017 gehospitaliseerd was in het desbetreffende ziekenhuis.

Op 15 februari 2017 wordt de verzoekende partij door de verwerende partij gehoord. Tijdens dit gehoor verklaarde de verzoekende partij dat ze in goede gezondheid is en dat *“ik lag 2 maanden in het ziekenhuis voor mijn benen. Mijn benen worden stijf en ik kan dan niet stappen. Ik kreeg medicatie en ik neem die nog steeds. Ik moet maandelijks op controle in het ziekenhuis.”*

Deze verklaringen van de verzoekende partij grijpt de verwerende partij aan om te stellen dat *“We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde in België twee maanden in het ziekenhuis te hebben verbleven omwille van pijn aan zijn benen. Hij stelde verder ook hieromtrent medicatie te hebben verkregen en die nog steeds te nemen en verder ook maandelijks op controle te moeten naar het ziekenhuis. We merken desbetreffend op dat de medische attesten in het dossier van betrokkene aantonen dat betrokkene inderdaad gehospitaliseerd werd in de periode van 20.10.2016 tot 28.01.2017. Echter benadrukken we in dit verband dat betrokkene tijdens zijn gehoor, d.d. 15.02.2017, verklaarde gezond te zijn en dat hij verder tot op heden geen bijkomende medische attesten aanbracht omtrent zijn gezondheidssituatie.*

[...]

Tot slot verwijzen we nogmaals naar de verklaringen van betrokkene omtrent zijn gezondheidstoestand en het feit dat hij in België gedurende een periode van 2 maanden gehospitaliseerd werd. We benadrukken desbetreffend dat dit ook bevestigd wordt door de medische attesten in het dossier van betrokkene maar we wensen op dat betrokkene tevens ook stelde gezond te zijn. We benadrukken dan ook dat de elementen in het dossier van betrokkene niet doen besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig. Zo maakt het AIDA-rapport over Zwitserland duidelijk dat de Zwitserse wetgeving voorziet in toegang tot gezondheidszorg voor alle asielzoekers gedurende de gehele procedure alsook voor afgewezen asielzoekers in de vorm van noodzakelijke hulp. Daarnaast is er ook sprake van een ziekteverzekering voor alle asielzoekers (p. 72-73). Tevens zullen de Zwitserse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

We wenen verder ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten.

Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven.

Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.”

Alhoewel de verzoekende partij inderdaad verklaard heeft dat zij gezond is, en in het ziekenhuis lag omdat haar benen stijf waren waardoor ze niet kon stappen, kon de verwerende partij in dit specifieke geval geen abstractie doen van de overige stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat de verzoekende partij van 20 oktober 2016 tot 28 januari 2017 in een psychiatrisch ziekenhuis opgenomen was. Dit wordt immers meegedeeld door een psychiater en door coördinator van het ELEA project, die *in casu* geen belanghebbende zijn. Het dossier bevatte aanwijzingen dat de verzoekende partij lijdt aan een (ernstige) psychische aandoening waarvoor ze gedurende een periode van drie maanden gehospitaliseerd werd in een gespecialiseerd ziekenhuis. Enerzijds blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de medische aanwijzingen opgesteld door niet-belanghebbende derden werden meegewogen in de beoordeling van de antwoorden en de gerelateerde feiten tijdens het gehoor van de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot haar gezondheidstoestand. Anderzijds heeft de verwerende partij *in casu* nagelaten om de psychische aandoening van de verzoekende partij verder te onderzoeken, nochtans beschikte ze over de nodige contactgegevens om inzicht te krijgen in de psychische problematiek van de verzoekende partij. Dat de psychische aandoeningen van de verzoekende partij nog actueel waren op het moment van de bestreden beslissing blijkt enerzijds uit het gegeven dat de verzoekende partij op 9 februari 2017 nogmaals in hetzelfde psychiatrisch ziekenhuis

gehospitaliseerd werd en dat op 10 maart 2017 Fedasil een requisitorium voor Akineton en Zypadhera uitgevaardigd heeft.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt *prima facie* niet dat rekening werd gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij van 20 oktober 2016 tot 28 januari 2017 in een psychiatrisch ziekenhuis werd gehospitaliseerd.

Het gegeven dat de verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend heeft, doet *in casu* geen afbreuk aan hetgeen hiervoor. De verzoekende partij kan ervoor kiezen om een asielaanvraag in te dienen in plaats van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Immers in het kader van een onderzoek op basis van de Dublin-III-verordening dient de verwerende partij ook rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, zie onder meer de artikelen 16.2 en 32 van de Dublin-III-Verordening, maar ook artikel 17 van de Dublin-III-Verordening waar naar humanitaire gronden verwezen wordt. Voorts is de gezondheidstoestand van de verzoekende partij een element in het licht van artikel 3 EVRM.

Waar de verwerende partij meent dat *“Uit het AIDA-rapport: de Zwitserse wetgeving voorziet in toegang tot gezondheidszorg voor alle asielzoekers gedurende de gehele procedure alsook voor afgewezen asielzoekers in de vorm van noodzakelijke hulp. Er is ook een ziekteverzekering voor alle asielzoekers (p. 72-73)”*, wijst de Raad erop dat dit rapport niet in het administratief dossier opgenomen is. Bijgevolg maakt de verwerende partij het voor de Raad onmogelijk om de correctheid van voormeld motief in het licht van betoog van de partijen te onderzoeken.

Waar de verwerende partij tot slot in haar nota met opmerkingen stelt dat de Zwitserse autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand zullen worden ingelicht over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat dit niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Op het transfer announcement van 14 april 2014 worden er geen opmerkingen opgenomen. Het administratief dossier bevat een document van 18 april 2017 getiteld *“transit request for the purposes of removal by air”*, waar er gesteld wordt dat voor de verzoekende partij er geen medische vereisten zijn. Op 19 april 2017 deelt de centrumpsiychologe zelf mee dat psychiatrische en psychologische opvolging aangewezen is. Nu de repatriëring reeds op 25 april 2017 is gepland, kan de gemachtigde hoe dan ook niet meer alsnog deze informatie minstens drie dagen op voorhand kenbaar maken.

Nochtans blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat verzoeker een document heeft ondertekend waarin hij instemt dat informatie aangaande zijn gezondheidstoestand zou overgemaakt worden conform artikel 32, 2 Dublin III Verordening. De gemachtigde achtte dit niet nodig. Nochtans bepaalt artikel 31, lid 2 van de Dublin III Verordening als volgt: *“De overdragende lidstaat verstrekt de verantwoordelijke lidstaat elke informatie, voor zover die voor de bevoegde autoriteit overeenkomstig het nationale recht beschikbaar is, die essentieel is om de rechten van de over te dragen persoon te waarborgen en zijn onmiddellijke bijzondere behoeften te lenigen, en in het bijzonder:*

a) welke onmiddellijke maatregelen de verantwoordelijke lidstaat moet nemen om ervoor te zorgen dat op gepaste wijze rekening wordt gehouden met de bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, zoals de onmiddellijke medische zorg die noodzakelijke kan zijn; [...]

Artikel 32, 1 van de Dublin III Verordening bepaalt eveneens als volgt:

“Uitwisseling van gezondheidsgegevens voordat een overdracht wordt verricht

1. Enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, minderjarigen en personen die zijn blootgesteld aan foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld, verstrekt de overdragende lidstaat, voor zover zijn bevoegde autoriteit overeenkomstig het nationale recht daarover kan beschikken, de verantwoordelijke lidstaat informatie over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. De informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in deze bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg.”

Met haar betoog maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onvolledige gegevens. Immers blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de medische

aanwijzingen opgesteld door niet-belanghebbende derden werden meegewogen in de beoordeling van de antwoorden en de gerelateerde feiten tijdens het gehoor van de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot haar gezondheidstoestand. Anderzijds heeft de verwerende partij *in casu* nagelaten om de psychische aandoening van de verzoekende partij verder te onderzoeken, nochtans beschikte ze over de nodige contactgegevens om inzicht te krijgen in de psychische problematiek van de verzoekende partij. In de aangegeven mate maakt de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Prima facie is de motiveringsplicht *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en is in die mate het middel ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg ook voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst de verzoekende partij naar het gegeven dat ze ernstige middelen aangevoerd heeft.

2.4.2. Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het komt de verwerende partij toe de gezondheidstoestand van de verzoekende partij grondig te onderzoeken en hieromtrent adequaat te motiveren en gelet op het gestelde in de bespreking van het middel heeft de verwerende partij nagelaten dit te doen.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 13 april 2017 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizendzeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. K. CUYKENS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M. RYCKASEYS